

Đề bài

Những lần em ốm, mẹ đã hết lòng lo lắng, chạy chữa và chăm sóc. Nhớ lại và tả hình ảnh người mẹ kính yêu trong một lần như thế.

Bài làm

Lên lớp 6 mới được nửa tháng thì Mai phải nghỉ học mất hai tuần liền vì vừa sưng răng hàm vừa viêm amidan cấp.

Có chăm nuôi con ốm mới thấu hiểu lòng mẹ cha. Nhớ lại hơn một tuần nằm viện, hơn một tuần đau đớn, khổ sở, buồn bã, nhưng cũng là hơn một tuần khiến Mai nhận ra điều hết sức giản dị: Mẹ tốt biết chừng nào! Mẹ thương Mai biết chừng nào! Con thật là đứa con gái hư vì ít khi làm cho mẹ vui, ngược lại còn hay nhõng nhẽo, vò quấy mẹ! Mẹ ơi! Mẹ tha thứ cho con nhé! Không biết bao nhiêu lần Mai tự nhủ mình mấy câu ấy.

Cuối tuần trước, trên đường đi học về, sao Mai bỗng cảm thấy nửa hàm răng dưới đau buốt. Đầu nhức ong ong. Nuốt nước bọt lại thấy bỏng rát. Về đến nhà, quăng cái cặp sách vào ngăn bàn, Mai leo ngay lên giường, trùm chăn, không ngăn được tiếng rên cứ bật ra và những giọt nước mắt cứ ứa dài trên má. Thôi chết! Mình ốm to mất rồi! Mai nghĩ thầm, lo lắng.

Ở nhà máy về, thấy nhà cửa bẽ bộn, trên giường một đồng chăn bù xù, mẹ hốt hoảng:

– Mai ơi! Cái Mai đâu rồi? Sao để nhà cửa bẽ bộn thế này? Sao không dọn cơm ăn? Sao lại...?

Chưa nói hết câu, mẹ vội chạy đến bên giường, lật chăn. Thấy Mai đang nằm cuộn tròn, nước mắt giàn giụa, tay ôm má, mẹ dịu dàng:

– Trời! Con gái mẹ ôm đây mà! Mẹ không biết nên mới mắng con! Khổ thân con gái tôi! Nào! Nào ngồi dậy để mẹ xem xem thế nào?

Vừa nói, mẹ vừa nhẹ nhàng đặt bàn tay lên trán Mai, tay kia vòng ngang lưng đỡ Mai dậy, bế vào lòng, hệt như hồi Mai lên hai, lên ba. Cái đau trong răng, trong họng Mai cơ hồ dịu hẳn. Nó nép vào ngực mẹ thút thít:

– Mẹ ơi! Con đau cả hàm răng dưới, lại đau cổ họng lắm! Con chỉ thấy khó chịu, chẳng thiết ăn uống gì cả mẹ ạ!

Mẹ khéo léo bảo Mai há miệng để xem răng, xem họng. Mẹ không làm nghề y nhưng đã có nhiều kinh nghiệm nuôi anh Mai. Hồi nhỏ, anh trai của Mai cũng hay đau răng, đau họng. Chăm chú xem xét một lúc, mẹ bảo:

– Không sao! Quả thật bé Mai có bị cái răng, cái họng nó mất trật tự một chút. Sáng mai, mẹ đưa con đến Bệnh viện 198 thăm khám xem sao!

Cả đêm ấy, Mai đau, rên, ít ngủ. Mẹ nấu cháo gạo nếp sắn, thơm phưng phức, thêm sữa hộp, dỗ Mai cố ăn cho chóng khỏe. Chốc chốc, mẹ lại đắp khăn mặt ướt đắp lên cái trán đỏ nóng hổi hổi của Mai cho hạ bớt nhiệt. Nhìn mẹ vất vả, tất bật, đi đi lại lại, miệng Mai đắng ngắt, nhưng vẫn cố nuốt vài miếng cho mẹ yên lòng. Suốt đêm, mẹ thức trắng để trông Mai. Sáng sớm hôm sau, mẹ lại nghỉ việc, đèo Mai đi khám bệnh. Ở phòng khám bệnh viện 198, Mai được biết mình bị hai bệnh cùng tấn công: Viêm chân răng số 7 hàm dưới bên trái và viêm amidan cấp. Bác sĩ chỉ định nhổ răng

trước, một tuần sau sẽ cắt amidan. Mai sợ tái người. Mẹ thoáng dăm chiêu, nhưng rồi lại cười, an ủi:

– Thôi! Chịu khó con gái ạ! Mẹ con mình đành tạm trú ở viện này dăm bữa để giải quyết tận gốc hai tên giặc hỗn láo dám phiền nhiễu con gái ngoan của mẹ!

Lần lên ghé nhổ răng, rồi lên bàn mổ cắt amidan, cả nhà Mai vất vả. Lúc nhổ, cắt, Mai chỉ thấy tê tê, sột sột (do được tiêm mấy mũi thuốc tê và cả gây mê cục bộ). Nhưng đến lúc thuốc hết tác dụng thì đau ọi là đau, đau tê đau tái. Nhiều lần mở mắt ra, Mai đã thấy mẹ ngồi bên, nắm tay con gái, nước mắt rung rung. Hầu như không lúc nào mẹ rời Mai. Đêm đêm, mẹ nằm sát Mai, ôm Mai vào lòng, ru cho Mai ngủ. Tuy vẫn đau và khó thở, khó chịu, nhưng vì Mai thương mẹ nên cố uống thuốc, cố chịu đau khi tiêm, cố uống sữa, húp cháo để mẹ yên lòng. Mỗi lần Mai nén đau, cố nuốt miếng cam, mẹ cũng há miệng theo như là cùng ăn, cùng chia sẻ cái đau, cái ghen của con.

Hơn một tuần nằm viện đã trôi qua, Mai dần dần hồi phục. Mắt mẹ lấp lánh niềm vui khôn tả, nhưng hình như làn da lại xanh hơn. Mai cảm thấy cái áo mẹ mặc rộng ra. Bàn tay mẹ nắm tay Mai, hình như các khớp xương lục cục, lưng cứng nhiều hơn...

Chiều thứ sáu, mẹ đưa Mai ra viện. Ngồi nép vào lưng mẹ, sau yên xe máy, Mai nhắm mắt lại, lòng lâng lâng. Mai cứ hít hít không chán mùi thơm thơm tỏa ra từ người mẹ. Mai thương mẹ biết bao nhiêu! Có lúc nghĩ dớ dẩn, vẫn vợ, muốn mình ôm thêm ít ngày nữa để được gần mẹ, làm nũng mẹ, được mẹ chăm sóc, chiều chuộng từng li từng tí như những ngày qua...

Một làn gió từ phía Hồ Tây thổi tới khiến cả hai mẹ con rùng mình vì lạnh. Mai chợt giật mình vì thấy mình ích kỷ quá. Chỉ biết mình thôi! Mẹ đâu chỉ của riêng mình? Mẹ còn là của anh Mai, của bố, của cả gia đình? Vội lại, mẹ còn phải làm việc chứ! Còn mình, thì tuần sau cũng phải đến trường rồi. Đang nghĩ ngợi miên man, mẹ hơi ngoái lại bảo:

– Về nhà, đừng quên sau mỗi bữa ăn súc miệng bằng nước muối, con nhé!

– Vâng ạ!

Mai khe khẽ trả lời mà nước mắt lại muốn rung rung...